

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a JUDr. Martiny Kůchlerové, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **Axit CZ s. r. o.**, IČO 27517772
Doudlebská 1046/8, 140 00 Praha 4
zastoupena JUDr. Ditou Vávrovou, advokátkou
se sídlem Nad Celnicí 388, 547 01 Náchod

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce**
Štěpánská 796/44, 110 00 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 10. 2021, č. j. ČOI 128168/21/O100/Krč/Št,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně byla rozhodnutím České obchodní inspekce, Inspektorátu Královéhradeckého a Pardubického (dále také jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 5. 8. 2021, č. j. ČOI 101 027/21/2700, uznána vinnou ze spáchání přestupku podle

ustanovení § 24 odst. 7 písm. l) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o ochraně spotřebitele*“), kterého se měla dopustit tím, že v blíže nezjištěném období, minimálně však dne 28. 7. 2020 jako prodávající dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) téhož zákona v obchodních podmínkách na internetových stránkách <http://www.axit.cz/>, které provozuje, řádně neinformovala o způsobu uplatnění práv z vadného plnění (reklamace), když v ustanoveních o vyřízení reklamace v čl. 3 stanovila, že lhůta pro vyřízení reklamace běží od předání/doručení zboží prodávajícímu. Takto poskytnutou informaci nelze považovat za řádnou, protože okamžik uplatnění práva z vadného plnění (reklamace) nastává dle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*občanský zákoník*“), již jejím oznámením. Tím žalobkyně porušila povinnost stanovenou v § 13 zákona o ochraně spotřebitele. Za to jí správní orgán prvního stupně uložil pokutu ve výši 4 000 Kč a současně jí uložil povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. V řízení o odvolání žalovaná rozhodnutím ze dne 6. 10. 2021, č. j. ČOI 128168/21/O100/Krč/Št (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II. Žalobní argumentace

3. Žalobkyně se závěrem žalovaného nesouhlasí. K posouzení přestupkového jednání uvedla, že v minulosti správní orgán prvního stupně u ní opakovaně prováděl kontroly. Konkrétně šlo o tři šetření v posledních pěti letech, a ačkoliv bylo znění obchodních podmínek stále stejné, nikdy jí nebyla informace o okamžiku uplatnění reklamace kontrolním orgánem vytknuta. Přitom v jednom případě byla provedená kontrola zaměřena pouze na soulad obchodních podmínek s právními předpisy. V tomto směru odkázala na kontrolní protokol ze dne 3. 2. 2015, identifikační kód 271502032411. V něm se dle žalobkyně uvádí, že dle obchodních podmínek je spotřebitel seznámen se všemi skutečnostmi, které prodávajícímu ukládají zveřejnit zákony o ochraně spotřebitele a občanský zákoník. V mezidobí od této kontroly přitom nedošlo ke změně zákona ani znění obchodních podmínek žalobkyně. Vzhledem k tomu, že v minulosti nebylo žádné pochybení v obsahu obchodních podmínek shledáno, se žalobkyně domnívá, že může legitimně očekávat, že jsou v souladu s právními předpisy.
4. I přesto ale, jak uvedla, byla v roce 2017 trestána za znění obchodních podmínek, které však byly identické jako v roce 2015 a které byly tehdy shledány jako bezvadné. Při kontrole v roce 2017 jí bylo vytknuto, že informace „*za okamžik uplatnění reklamace se považuje okamžik, kdy prodávající obdržel od kupujícího reklamované zboží*“, obsažená v obchodních podmínkách, je v rozporu s platnou právní úpravou. Žalobkyně tedy ihned po provedené kontrole v roce 2017 obchodní podmínky upravila a danou větu z nich vymazala. K tomu uvedla, že již tehdy považovala názor žalované za nesprávný, avšak vzhledem k výši pokuty, která činila 1 000 Kč, proti němu nebrojila správní žalobou.
5. V této souvislosti namítla, že pokud by jí bylo žalovanou již při kontrole provedené v roce 2017 vytknuto, že obchodní podmínky dále obsahují větu, která je jí vytýkána nyní, pak by uvedla obchodní podmínky do souladu již tehdy a bývala se mohla současněmu správnímu řízení zcela vyhnout. Naopak žalovaná při každé kontrole objevuje další větu, kterou žalobkyni vytkne a posoudí jako nesouladnou s právními předpisy a uloží další pokutu. Za této situace je pro žalobkyni nemožné uvést obchodní podmínky do souladu s právními předpisy a vyhnout se správně-právnímu postihu. Žalobkyně si proto klade

otázku, zda při další kontrole bude opět pokutována a shledána vinou z přestupkového jednání za některou další větu, kterou její obchodní podmínky již v současnosti obsahují.

6. Žalovaná dále dle žalobkyně ve správním řízení porušila základní zásadu přestupkového řízení, dle které obviněného nelze stíhat dvakrát pro stejný skutek, neboť v roce 2021 opět uplatnila porušení právních předpisů žalobkyní za stejný přestupek jako v roce 2017.
7. Konečně je dle ní sporné, zda orgány České obchodní inspekce mohou postihovat jako přestupkové jednání to, že žalobkyně ve svých obchodních podmínkách spojuje běh lhůty pro vyřízení reklamace s předáním reklamovaného zboží podnikateli, který je s přihlédnutím k sortimentu jím prodáváného zboží schopen reklamaci řádně řešit jen po prohlédnutí zboží. Zastává tedy názor, že byla postihnuta za jednání, kterého se nedopustila. Současně má za to, že žalovaná překročila své pravomoci, neboť posouzení přestupkové odpovědnosti za nedodržení lhůty pro vyřízení reklamace je možné učinit pouze ad hoc v konkrétním případě.
8. Závěrem žaloby žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu zrušil a aby jí přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 5. 1. 2022 setrvala na svém rozhodnutí a závěru, že se žalobkyně vytýkaného přestupku dopustila. Dále uvedla, že žalobní body se obsahově shodují s námitkami uplatněnými ve správním řízení, se kterými se žalovaná vypořádala v napadeném rozhodnutí.
10. K namítané kontrole obchodních podmínek zmínila, že skutková zjištění, na základě kterých byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku, vycházela z kontroly provedené v reakci na spotřebitelský podnět, který nebyl podán v souvislosti se zněním obchodních podmínek. Nicméně vzhledem k tomu, že předmětem kontroly bylo dodržování povinností prodávajícího vyplývajících ze zákona o ochraně spotřebitele, prověřil inspektorát i správnost obchodních podmínek prezentovaných žalobkyní na internetových stránkách jejího obchodu. Takový postup je legitimní a v souladu s pravomocemi žalované definovanými zákonem o ochraně spotřebitele a zákonem č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění pozdějších předpisů.
11. Dále uvedla, že žalobkyně byla shledána vinnou ze spáchání přestupku dle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele v souvislosti s porušením § 13 téhož zákona, podle kterého je prodávající povinen spotřebitele řádně informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práva z vadného plnění, spolu s údaji o tom, kde lze reklamaci uplatnit. Porušení této povinnosti žalobkyní spočívalo v tom, že ve svých obchodních podmínkách vymezila počátek běhu lhůty pro vyřízení reklamace od okamžiku předání/doručení zboží prodávajícímu.
12. Žalovaná krajskému soudu navrhla, aby žalobu zamítl.

IV. Další vyjádření žalobkyně

13. Žalobkyně následně doplnila svá tvrzení ohledně výkladu ustanovení § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele. Odkázala na komentářovou literaturu k tomuto zákonu (VÍTOVÁ, Blanka. Zákon o ochraně spotřebitele: Komentář, Wolters Kluwer, Praha,

2016), ve které se uvádí, že „[r]eklamační řízení jako celek má stanovenou základní zákonnou lhůtu o délce maximálně třiceti dnů (od řádného uplatnění reklamace spotřebitelem a za jeho potřebné součinnosti, zejména součinnosti při předložení vadného výrobku). Tato lhůta může být na základě dohody prodloužena. Na závěr bychom rádi rozebrali, jaký vliv má na běh lhůty skutečnost, že spotřebitel nepředloží vadnou věc k posouzení. Pokud však spotřebitel takovou věc nepředloží, pak není možné, aby začala běžet podnikateli lhůta k vyřízení reklamace - jde totiž o objektivní nemožnost posouzení vady, resp. o nedostatek součinnosti spotřebitele jako věřitele (§ 1975 obč. zák.).“ Z toho dovozuje, že není možné, aby podnikatel vyřídil reklamaci bez řádné součinnosti spotřebitele. Mohlo by totiž dojít k absurdní situaci, že spotřebitel reklamaci uplatní písemně, nicméně věc podnikateli předloží až např. po 28 dnech. Podnikatel by pak neměl možnost provést řádné posouzení, případně odeslání věci výrobcí k opravě. Žalobkyně setrvala na důvodnosti své žaloby.

V. Jednání soudu

14. Při jednání dne 6. 12. 2022 zástupkyně žalobkyně i žalovaná v plném rozsahu odkázaly na znění svých písemných podání. Zástupkyně žalobkyně zdůraznila, že u jí prodávaného sortimentu zboží není možné reklamaci vyřizovat bez součinnosti spotřebitele, neboť jde o cyklistické výrobky. Zopakovala, že u žalobkyně proběhla kontrola České obchodní inspekce v roce 2017. Již v té době přitom nyní sporná věta byla v jejích obchodních podmínkách obsažena, nicméně nebyla jí vytknuta. Pokud tedy žalovaná považovala ustanovení obchodních podmínek za nesprávné, měla tak učinit již tehdy.
15. Žalovaná souhlasila, že pochybení žalobkyně bylo zaznamenáno již dříve, ale přímo vytknuto jí nebylo. Bylo však zohledněno v roce 2018 v řízení o typově shodném přestupku. Ani skutečnost, že během předchozí kontroly nebylo žalobkyni pochybení přímo vytknuto, nezbujuje kontrolovanou osobu odpovědnosti za nesprávné informování spotřebitelů.
16. Při jednání soud provedl důkaz rozhodnutím žalované ze dne 5. 12. 2018, č. j. ČOI 158089/18/O100/2700/18/Kr/Št. Toto rozhodnutí je citováno v napadeném rozhodnutí, avšak součástí správního spisu nebylo, proto si ho soud od žalované vyžádal.

VI. Skutkové a právní závěry krajského soudu

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

18. Žalobkyně provozuje internetový obchod se zaměřením na prodej kol, cyklistických potřeb a doplňků. Dne 22. 7. 2020 správní orgán prvního stupně obdržel spotřebitelský podnět, který upozorňoval na vícero pochybení žalobkyně při koupi zboží na internetu.
19. Dne 28. 7. 2020 správní orgán prvního stupně uskutečnil kontrolní objednávku vybraného výrobku, a to na internetových stránkách žalobkyně www.axit.cz. Současně provedl kontrolu těchto internetových stránek včetně obchodních podmínek a zálohoval

je, což zdokumentoval v protokolu o kontrole ze dne 12. 10. 2020 s identifikačním kódem 272007280024110 (dále jen „*protokol o kontrole*“). Obchodní podmínky v části „*Vyřízení reklamace*“ obsahovaly mj. tato ustanovení: „3. *Kupující je povinen prokázat nákup zboží (nejlépe dokladem o koupi). Lhůta pro vyřízení reklamace běží od předání/doručení zboží prodávajícímu. Zboží musí být při přepravě zabaleno ve vhodném obalu, aby nedošlo k jeho poškození, musí být čisté a kompletní. 4. Reklamací, včetně odstranění vady, prodávající vyřídí bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů od jejího uplatnění, pokud se s kupujícím písemně nedohodnou na delší lhůtě.*“

20. S obsahem protokolu o kontrole byla žalobkyně seznámena prostřednictvím své zplnomocněné zástupkyně. Proti kontrolním zjištěním žalobkyně podala dne 28. 1. 2021 námitky a současně vznesla námitku podjatosti úřední osoby E. P. Námitku podjatosti ředitel správního orgánu prvního stupně usnesením ze dne 10. 2. 2021, č. j. ČOI 20337/21/2700 zamítl. Námitkám proti kontrolním zjištěním ředitel správního orgánu prvního stupně sdělením z téhož dne nevyhověl.
21. Na základě provedené kontroly správní orgán prvního stupně vydal dne 30. 4. 2021 příkaz č. j. ČOI 57573/21/2700 (dále jen „*příkaz*“), kterým žalobkyni za spáchaný přestupek dle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele uložil pokutu ve výši 4 000 Kč. Proti tomuto příkazu podala žalobkyně včas odpor, kterým byl příkaz zrušen, a správní orgán prvního stupně pokračoval v zahájeném řízení tím, že žalobkyni zaslal dne 14. 5. 2021 vyrozumění před vydáním rozhodnutí, ve kterém ji poučil o jejích procesních právech, včetně oprávnění vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a možnosti požádat o nařízení ústního jednání. Zástupkyně žalobkyně poté dopisem ze dne 30. 5. 2021 navrhla doplnit dokazování o kontrolní protokol ze dne 18. 8. 2017 a obchodní podmínky žalobkyně, které byly použity jako podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 16. 8. 2018, č. j. ČOI 105759/18/2700 (rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o uložení pokuty žalobkyni ve výši 10 000 Kč za přestupek dle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele pro porušení povinnosti stanovené v § 13 téhož zákona). Správní orgán prvního stupně uvedenému návrhu vyhověl a příslušné dokumenty do spisu vedeného v této věci doplnil. K uvedenému soud doplňuje, že rozhodnutím žalované ze dne 5. 12. 2018, č. j. ČOI 158089/18/O100/2700/18/Kr/Št (viz bod 16 tohoto rozsudku) bylo v odvolacím řízení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 16. 8. 2018, č. j. ČOI 105759/18/2700 změněno ve výroku o uložení pokutě tak, že byla snížena na 1 000 Kč, v ostatním bylo rozhodnutí potvrzeno.
22. Následně dne 1. 7. 2021 správní orgán prvního stupně zaslal žalobkyni další vyrozumění před vydáním rozhodnutí. Zástupkyně žalobkyně poté dne 29. 7. 2021 nahlédla do spisu.
23. Dne 5. 8. 2021 správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí, které žalovaná napadeným rozhodnutím potvrdila.

B. Právní závěry

24. Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Podle § 13 zákona o ochraně spotřebitele platí, že „*[p]rodávající je povinen spotřebitele řádně informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práva z vadného plnění (dále jen „reklamace“), spolu s údaji o tom, kde lze reklamaci uplatnit.*“
26. Podle § 19 odst. 3 zákona o ochraně platí, že „*[p]rodávající nebo jím pověřený pracovník rozhodne o reklamaci ihned, ve složitých případech do tří pracovních dnů. Do této lhůty se*

nezapočítává doba přiměřená podle druhu výrobku či služby potřebná k odbornému posouzení vady. Reklamáce včetně odstranění vady musí být vyřízena bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů ode dne uplatnění reklamáce, pokud se prodávající se spotřebitelem nedohodne na delší lhůtě. Marné uplynutí této lhůty se považuje za podstatné porušení smlouvy.“

27. Podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele platí, že „[p]rodávající se dopustí přestupku tím, že neinformuje spotřebitele podle § 13 [této] zákona.“
28. Mezi stranami bylo sporné posouzení právní otázky, od kdy prodávajícímu počíná běžet zákonná lhůta pro vyřízení reklamáce.
29. Žalobkyně především namítala, že správní orgány obou stupňů zastávají nesprávný výklad ustanovení § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele. Podle ní je pro řádné vyřízení reklamáce, resp. určení počátku běhu 30 denní lhůty pro vyřízení reklamáce nezbytná součinnost spotřebitele, a tedy současné faktické předání/doručení zboží prodávajícímu.
30. Dle krajského soudu výše uvedená právní úprava stanoví nejzazší lhůtu, do které musí být reklamáce vyřízena, a to do 30 dnů ode dne jejího uplatnění, pokud není dohodnuto jinak. Je tím stanoven určitý čas prodávajícímu k tomu, aby posoudil, zda věc je skutečně vadná, zda se na vadu vztahují práva z vadného plnění, a aby vadu ve stanovené lhůtě odstranil dle požadavku spotřebitele. Otázku, zda je spotřebitel povinen předat (dopravit) vadný výrobek prodávajícímu již při samotném uplatnění svého práva z vadného plnění, zákon o ochraně spotřebitele výslovně neřeší. Obecně pak dle § 1922 občanského zákoníku platí, že „*jakmile nabyvatel (kupující) zjistí vadu, musí to bez zbytečného odkladu oznámit zciziteli (prodávajícímu) a předmět plnění zciziteli předat, uschovat jej podle jeho pokynů, případně s ním jinak vhodně naložit tak, aby vada mohla být přezkoumána.*“ Ani z citovaného ustanovení nevyplývá, že k účinnému uplatnění práv z vadného plnění je třeba současně předložit i reklamovanou věc.
31. Soud v této otázce dává za pravdu žalované, že při uplatnění reklamáce na spotřebitele nelze klást žádnou obecnou povinnost předat současně s uplatněním reklamáce zakoupené zboží prodávajícímu. Existuje totiž celá řada výrobků, jejichž předání/doručení by bylo pro spotřebitele značně problematické např. s ohledem na charakter nebo rozměry výrobku anebo skutečnost, že zakoupený výrobek je zabudován (vestavná myčka nebo trouba a pod). Dalším z důvodů pro uplatnění reklamáce bez nutnosti současného předání věci prodávajícímu je ochrana spotřebitele v situacích, kdy by právě přeprava zboží byla pro spotřebitele nákladná (pro vzdálenost či rozměry výrobku), v důsledku čehož by si reklamaci mohl rozmyslet. Proto okamžik uplatnění reklamáce je obecně nutné chápat vzhledem k zásadě ochrany práv spotřebitele jako slabší smluvní strany tak, že se jím rozumí toliko oznámení a vytknutí vady kupujícím (spotřebitelem) prodávajícímu. Od okamžiku uplatnění reklamáce se pak odvíjí lhůta 30 dnů pro vyřízení reklamáce. Proávající se následně (po uplatnění reklamáce) může se spotřebitelem domluvit i na jiném způsobu zkoumání výrobku za účelem posouzení reklamáce, než na reálném předání věci.
32. Tento právní názor je v souladu s názorem vysloveným i Nejvyšším soudem. Lze v tomto směru odkázat na jeho rozsudek ze dne 22. 3. 2017, sp. zn. 33 Cdo 2694/2016, body 32 a 33, ve kterém se uvádí: „*Účelem zákona č. 634/1992 Sb. je chránit spotřebitele jako slabší stranu právního vztahu založeného spotřebitelskou smlouvou; jeho ustanovení § 19*

je proto třeba vykládat ve prospěch spotřebitele (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. 33 Cdo 3228/2009, náleží Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2009, sp. zn. III. ÚS 2983/08, rozsudek SDEU ze dne 5. 7. 2012 ve věci C-49/11 Content Services Ltd proti Bundesarbeitskammer). Z občanského zákoníku ani ze zákona č. 634/1992 Sb. nevyplývá, že k účinnému vytknutí vad koupené věci je zapotřebí v provozovně (sídle nebo místě podnikání) prodávajícího předložit i předmět koupě. Takový požadavek je třeba řešit až následnou komunikací stran smlouvy, která by měla vést k co nejúčinnějšímu a nejefektivnějšímu vyřízení reklamace. K vyřízení reklamace způsobem předvídaným ustanovením § 19 odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb. je však vždy nezbytné, aby kupující umožnil prodávajícímu o reklamaci rozhodnout, což se neobejde bez odborného posouzení, zda předmět koupě skutečně vykazuje vytkené vady.“

33. Nutno zdůraznit, že tento výklad zastává i komentářová literatura, na kterou odkázala sama žalobkyně (VÍTOVÁ, Blanka. Zákon o ochraně spotřebitele: Komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2016). Ta rovněž příhodně zmiňuje zakázané jednání, které dopadá na řešenou věc, a sice že „[n]ěkdy podnikatel ve snaze zamezit nebo ztížit reklamaci zboží spotřebitelem trvá na různých dalších údajných povinnostech spotřebitele, jejichž splněním podmiňuje vyřízení (nebo dokonce zahájení) reklamace. Toto jednání podnikatele je však je nutné odmítnout, neboť zákon kladení žádných podobných požadavků nebo podmínek podnikateli neumožňuje - ustanovení na ochranu spotřebitele jsou tzv. jednostranně kogentní ustanovení, strany se od nich nemohou odchýlit v neprospěch spotřebitele a podnikatel tedy nemůže stanovovat spotřebiteli jiné povinnosti, než které mu případně stanovuje zákon.“
34. Krajský soud tedy uzavírá, že pokud žalobkyně ve svých obchodních podmínkách uváděla, že lhůta pro vyřízení reklamace běží od předání/doručení zboží prodávajícímu, de facto kladla na spotřebitele obecnou povinnost (pro každý případ bez výjimky) při uplatnění reklamace reálně předat zboží prodávajícímu. Vzhledem k tomu, že tuto podmínku pro vyřízení reklamace zákon nevyžaduje, je nutné uzavřít, že takto poskytnutou informaci nelze považovat za řádnou a v souladu se zákonem o ochraně spotřebitele. Jinými slovy žalobkyně vyřízení reklamace podmiňovala úkonem spotřebitele, který dle zákona nelze zobecnit na všechny případy. Krajský soud tedy souhlasí se závěrem žalované, že žalobkyně svým jednáním naplnila znaky skutkové podstaty přestupku ve smyslu § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele.
35. Argumentace žalobkyně v tom směru, že prodává pouze takový sortiment zboží, které lze bez problému kupujícímu předat současně s vytknutím vady, je dle soudu pouze v rovině spekulace. Nelze totiž s jistotou konstatovat, že reklamaci čehokoliv, co žalobkyně spotřebitelům prodá, bude nutné vyřídit za současného předání věci. Nepřípadná je dle soudu i argumentace odbornou literaturou. Žalobkyní citovaný text z výše specifikovaného komentáře k zákonu o ochraně spotřebitele je totiž vytržený z kontextu, přičemž některé pasáže komentáře žalobkyně úmyslně zamlčela. Literatura naopak potvrzuje závěr, že jsou případy, kdy předložení prodávané věci prodávajícímu není nutné. Výslovně uvádí, že jde zejména o případy, kdy to nebude ve fyzických nebo ekonomických silách spotřebitele. Není přitom vyloučeno, že takový případ někdy může nastat i u žalobkyně, ačkoliv momentálně může být z určitého důvodu přesvědčená, že jí prodávaného zboží se to netýká. Obchodní podmínky mají obecnou platnost, jejich znění musí být v souladu se zákonem bez ohledu na prodávaný sortiment zboží.
36. Krajský soud dále došel k závěru, že napadené rozhodnutí nemohlo být pro žalobkyni nikterak překvapivé. Soud zjistil, že již rozhodnutím žalované ze dne 5. 12. 2018, č. j.

ČOI 158089/18/O100/2700/18/Kr/Št, ve spojení s prvoinstančním rozhodnutím České obchodní inspekce ze dne 16. 8. 2018, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání typově shodného přestupku jako v nyní projednávané věci. Žalobkyni bylo (na základě kontroly provedené v provozovně žalobkyně dne 18. 8. 2017) kladeno za vinu porušení ustanovení § 13 zákona o ochraně spotřebitele tím, že řádně neinformovala spotřebitele o podmínkách uplatnění práv z vadného plnění, konkrétně, že počátek běhu lhůty pro uplatnění reklamace spojuje až s předáním/doručením reklamovaného zboží. Její obchodní podmínky totiž obsahovaly informaci: „za okamžik uplatnění reklamace se považuje okamžik, kdy prodávající obdržel od kupujícího reklamované zboží.“ Současně žalovaná v tomto rozhodnutí žalobkyni poučila i o tom, že v souladu se zákonem o ochraně spotřebitele není ani další v obchodních podmínkách uvedená informace, že lhůta pro vyřízení reklamace běží od předání/doručení zboží prodávajícímu (strana 5 rozhodnutí žalované ze dne ze dne 5. 12. 2018). Proto soud nemohl přisvědčit žalobkyni ani v tom směru, že je jí napadeným rozhodnutím vytýkáno jednání, které v minulosti sama žalovaná neshledala jako protiprávní. Bylo na žalobkyni, aby se v tomto směru poučila a uvedla své obchodní podmínky ohledně informační povinnosti dle § 13 zákona o ochraně spotřebitele do souladu se zákonem, což se nestalo, resp. pouze částečně. Žalobkyně sice ze svých obchodních podmínek již v roce 2018 odstranila větu „za okamžik uplatnění reklamace se považuje okamžik, kdy prodávající obdržel od kupujícího reklamované zboží“, ale ponechala v nezměněné podobě znění čl. 3 s textem „lhůta pro vyřízení reklamace běží od předání/doručení zboží prodávajícímu“.

37. K porušení zásady *ne bis in idem* nedošlo. V aktuálně řešeném případě šlo o jiný skutek žalobkyně (zjištěný ke dni 28. 7. 2020), než za který byla sankcionována dřívějším rozhodnutím České obchodní inspekce a žalované v roce 2018. Typově šlo sice v obou případech o porušení ustanovení § 13 zákona o ochraně spotřebitele a přestupek dle § 24 odst. 7 písm. l) stejného zákona, vytýkaná jednání v obou případech ale nebyla identická, z hlediska času spáchání přestupku šlo o dva různé skutky (viz předcházející odstavec tohoto rozsudku).
38. Nelze přisvědčit ani názoru žalobkyně, že by žalovaná, potažmo správní orgán prvního stupně, překračovaly své pravomoci tím, že žalobkyni shledaly vinnou za jednání, které nebylo namítáno spotřebitelem. Ze správního spisu vyplynulo, že správní orgán prvního stupně byl nejprve upozorněn spotřebitelským podnětem na vícero pochybení žalobkyně. Poté správní orgán prvního stupně uskutečnil kontrolní nákup a kontrolu internetových stránek žalobkyně včetně obchodních podmínek. Uvedenou kontrolou zjistil, že obchodní podmínky neobsahují řádnou informaci ohledně lhůty pro vyřízení reklamace ve smyslu § 13 zákona o ochraně spotřebitele. Soud k tomu uvádí, že spotřebitelský podnět má potenciál toliko upozornit orgány České obchodní inspekce na možné závadné jednání prodávajícího podnikatele, žádným způsobem ale nevymezuje předmět a rozsah kontroly, kterou Česká obchodní inspekce učiní. Ta totiž postupuje ex offio v rámci výkonu dozoru nad dodržováním povinností stanovených zákonem o ochraně spotřebitele (§ 23 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele).
39. Závěrem žaloby žalobkyně zmínila, že považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, ale blíže neodůvodnila, v čem má jeho nepřezkoumatelnost spočívat. K tomu soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu může být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit,

jak vlastně bylo ve věci rozhodnuto, případně je-li výrok vnitřně rozporný. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostacích odůvodnění rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž se rozhodnutí opírá. Za takové vady lze považovat případy, kdy správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75). Žádné takové pochybení soud v napadeném rozhodnutí neshledal, ostatně ani sama žalobkyně na žádný konkrétní důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí neupozornila.

40. Jelikož soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII. Náklady řízení

41. Výrok o náhradě řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyla ve věci úspěšná. Žalovaný správní orgán měl sice ve věci úspěch, ale žádné náklady nad rámec úřední činnosti mu nevznikly a jejich náhradu neuplatňoval.

Poučení

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 13. prosince 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu